

som maaske ovenikøbet kaldte sig Kristne, kendte slet ikke Gud og hans store Faderkærlighed. Dem ventede der en frygtelig Opvaagnen den Dag, da den store Mestermand med Leen stod for dem og sagde: Timen er kommen! De vilde da for sent forstaa, at den Herre, de havde dyrket i deres Hjerter, ikke var Gud men Djævlén.

Ja, i den Ondes Trylleverden var alting ordnet paa tilfredsstillende Maade for Menneskenes Bekvemmelighed. I hans lodne Favn havde vi det saa lunt og godt som en nøgen Fugleunge i sin Rede. Vi behøvede bare at gabe op, saa fik vi straks vore Lyster tilfredsstillede, og under Stormenes Brag vuggedes vi ind i de herligste Drømme, de lifligste Syner. Men hvordan det nu kunde være, — rigtig glade blev vi alligevel ikke. Og hvorfor?

Var det Frygten for Døden? — Aa, Dødens Gru tænkte man sig altid saa umaadelig langt borte! Og forresten var der jo heller ikke stort at ængstes for. Fyrretyve Draaber talt op i en Ske, og vi sov ind i Mørket saa sødeligt som et Barn ved sin Mors dievarme Bryst uden at vide, at vi vaagnede op til Helvedes Rædsler. — Var det da Angsten for Sygdom og Smerte? Aa nej! Ogsaa i den Henseende følte vi os temmelig beroligede. Den store Trolldmand havde ladet sine smaa Undertroldmænd opfinde Pulvere og Miksturer, saa vi nu kunde faa begge Ben savet af uden at mærke noget. Og Børnene blev jo — i Trods mod Guds bestemte Anordning — bragt smertefrit til Verden i en Slags Brændevinsrus.

Men hvad var det da for en underlig Lede, der pludselig kunde snige sig ind paa os midt i vor garanterede